

Arrest

nr. 167 378 van 11 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Estse nationaliteit te zijn, op 8 januari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 december 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 januari 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. WILLEMS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 juni 2015 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 11 december 2015 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 51, §2, 2de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 11/06/2015 werd ingediend door:
[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden zoals gesteld in artikel 40 bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980 dat het volgende stelt: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn. die hen begeleiden of zich bij hen voegen.'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Ter staving van dit 'ten laste' zijn werden volgende documenten voorgelegd:

- Overzicht van het overmaken van bedragen door de referentiepersoon aan betrokkene 2/12/2014 tot 6/05/2015*
- attest van 'Tartu Vounty Court' (26/05/2015 no 1/15/997) waaruit blijkt dat betrokkene geen onroerend goed bezit in het land van herkomst overeenkomstig de elektronische databank van Letland*
- een OCMW-attest waaruit blijkt dat betrokkene geen steun heeft ontvangen.*

Uit het geheel van bovenvernoemde documenten kan niet afdoende worden besloten dat betrokkene reeds ten laste was van de referentiepersoon van in het land van herkomst. Ondanks de bedragen die werden overgemaakt en het attest waaruit blijkt dat betrokkene, overeenkomstig de gegevens in de elektronische databank, zij geen eigenares is van onroerende goederen, blijkt nergens uit de voorgelegde documenten of betrokkene zelfstandig een inkomen wist te verwerven in het land van herkomst. In hoeverre mevrouw dan ook daadwerkelijk het overgemaakte geld nodig had om in haar basisbehoeften te voorzien is daardoor niet duidelijk. Betrokkene blijkt ook geen toelichting te hebben verschaft over haar burgerlijke staat. Immers, voor zover mevrouw gehuwd zou zijn (al dan niet met de vader van de referentiepersoon) mag worden aangenomen dat zij, bij gebrek aan eigen middelen, ten laste is van haar echtgenoot. Ook dit punt dient dus uitgeklaard te worden alvorens kan gesteld worden dat betrokkene inderdaad reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon zich er bezwaarlijk toe lenen betrokkene effectief ten laste te nemen. Het is niet geloofwaardig, met bestaansmiddelen zoals overeenkomstig de voorgelegde loonfiche bewezen en met twee kinderen ten laste, dat betrokkene GEEN beroep zal moeten doen op sociale bijstand om in haar bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Het attest van het OCMW biedt daar geen enkele garantie toe. Gezien de leeftijd van mevrouw kan zij zich immers niet meer wenden tot het OCMW, voor zover ze behoeftig is in België is het eerder de Rijksdienst voor Pensioenen waar zij beroep op doet.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan het verblijfsrecht als burger van de Unie niet worden toegestaan.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 40bis, §2, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster betwist dat zij *"geen toelichting zou hebben verschaft over haar burgerlijke staat"*, aangezien zij bij haar aanvraag een document voegde uit het bevolkingsregister waarop duidelijk vermeld staat dat zij weduwe is sinds 6 april 1995. Zij voert verder aan dat zij een pensioen heeft in het land van oorsprong van € 250, zodat zij wel degelijk de financiële steun nodig had van haar dochter in België.

Verzoekster betoogt verder dat met het motief dat *"de bestaansmiddelen van de referentiepersoon zich er bezwaarlijk toe lenen betrokkene effectief ten laste nemen"*, een voorwaarde wordt toegevoegd aan artikel 40bis, §2 van de vreemdelingenwet, aangezien uit deze bepaling niet blijkt dat de betrokkene in de toekomst ten laste dient te zijn. Zij verwijst daarbij eveneens naar het arrest van het Hof van Justitie van 9 januari 2007, C-1/05 in de zaak 'Jia', waarin het Hof stelde dat een vreemdeling die een familielid binnen de Europese Unie wenst te vervoegen reeds de bijstand van het familielid nodig moet hebben op het ogenblik dat zij zich nog in het land van herkomst bevindt. Verder betoogt verzoekster aan de hand van een aanslagbiljet dat de referentiepersoon over een jaarlijks inkomen beschikt van € 15.674,51, dat nog vermeerderd dient te worden met de kinderbijslag, hetgeen uiteindelijk overeenstemt met een totaal maandelijks bedrag van ongeveer € 1550, wat volgens haar moet volstaan om verzoekster ten laste te nemen.

2.1.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat de bestreden beslissing gesteund is op drie motieven:

- verzoekster legde geen document neer met betrekking tot het hebben van eigen inkomsten; er blijkt dan ook niet in welke mate verzoekster daadwerkelijk afhankelijk was van de overgemaakte geldsommen;
- verzoekster heeft geen informatie verstrekt met betrekking tot haar burgerlijke staat;
- de bestaansmiddelen van de referentiepersoon laten niet toe verzoekster effectief ten laste te nemen; het is niet geloofwaardig dat de referentiepersoon met de bestaansmiddelen, vermeld in de loonfiche en met twee kinderen ten laste, verzoekster zou kunnen onderhouden zonder dat zij beroep zal moeten doen op sociale bijstand om in haar bestaansmiddelen te voorzien.

Waar verzoekster bij haar verzoekschrift een stuk voegt waaruit blijkt dat zij in Estland ongeveer € 250 pensioen geniet, blijkt uit haar uiteenzetting zelf dat zij dit stuk niet ter beoordeling aan het bestuur heeft voorgelegd, dat er dan ook geen rekening mee kon houden.

Met betrekking tot de burgerlijke staat van verzoekster, voert zij aan dat zij een stuk *"Extract of Estonian Population Register"* d.d. 25 mei 2015 neerlegde, dat vermeldt dat verzoeksters burgerlijke staat "weduwe" is. In de nota met opmerkingen wordt niet betwist dat verzoekster dit stuk heeft neergelegd. Het motief houdt dan ook geen stand.

Met betrekking tot de inkomsten van de referentiepersoon, blijkt niet uit de bestreden beslissing op basis van welke inkomsten tot dit oordeel werd gekomen, evenmin bevat het administratief dossier - dat in weerswil van artikel 7 van het PR RvV niet naar behoren werd geïnventariseerd - enig stuk met betrekking tot de inkomsten van de referentiepersoon. Derhalve dienen dan ook de feitelijke gegevens te worden aangenomen, zoals verzoekster ze voorlegt. Verzoekster toont aan de hand van een fiscaal aanslagbiljet uit 2014 aan dat de referentiepersoon over een jaarinkomen van € 15.674,51 beschikte, te vermeerderen met de kinderbijslag. Aangezien uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid op welke manier tot de beoordeling werd gekomen dat de inkomsten niet volstonden, kan ook dit motief niet weerhouden worden.

Gelet op wat voorafgaat blijkt slechts één van de drie motieven van de bestreden beslissing steun te vinden in de gegevens van het administratief dossier, met name dat verzoekster niet voldoende duidelijk maakt of zij in Estland in staat was een eigen inkomen te bekomen. Daargelaten of de verwerende partij verzoekster naar behoren heeft uitgenodigd verdere stukken voor te leggen wanneer zij oordeelde dat de voorgelegde stavingstukken niet voldoende waren, blijkt uit de bewoordingen van de bestreden beslissing niet dat dit motief als determinerend kan beschouwd worden om de bestreden beslissing te ondersteunen. Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt immers dat de motieven niet los staan van elkaar, maar een geheel vormen, waarbij na samenlezing van deze motieven, wordt besloten dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij daadwerkelijk ten laste is van de referentiepersoon. Aangezien echter twee van deze motieven geen steun vinden in de stukken van het administratief dossier, besluit de Raad dat de bestreden beslissing niet steunt op een draagkrachtige motivering.

Het middel is in die mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van

21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 december 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT